

Томина недјеља у Саборном храму Христовог Васкрсења у Подгорици

На Томину недјељу, другу седмицу по Пасхи, одслужена је Литургија у Саборном храму Христовог Васкрсења у Подгорици.

Началствовао је протојереј Мирчета Шљиванчанин, а саслуживали су му: протојереј-ставрофор Драган Митровић, протојереји Миладин Кнежевић и Бранко Вујачић, као и протођакон Владимир Јарамаз.

Током свете службе Божије пјевао је храмовни хор “Свети апостол и јеванђелиста Марко”, који је овом приликом прославио и свог небеског заштитника и покровитеља.

Након одслужене Литургије празничним словом обратио се началствујући протојеј Мирчета Шљиванчанин.

Он је први дио свог обраћања посветио суштини прославе васкрсења Господњег, будући да се сваке недјеље прославља Васкрс :

„У ову данас недјељу, Томину недјељу – настављамо празновање Васкрса. Као

и сваког недјељног дана, јер је свака недјеља празновање Васкрса”.

Прота Мирчета је приближио и значење и дубљи смисао Христовог мира којег дарује својим ученицима:

„Нарочито прослављамо Васкрс ове Томине недјеље, када се Христос јавио својим ученицима након васкрсења. Док су они још били у страху од Јудеја и неутврђени у Његово васкрсење Он им се јавља долазећи међу њих говорећи им: „Мир вам” баш као и на Литургији што говоримо „Мир свима”. Али, када то говоримо треба рећи да не мислимо на сопствени мир свештеника или мир овога свијета, већ дајемо мир који Христос доноси својим васкрсењем”.

Он се у свом даљем излагању дотакао и невјеровања Светог апостола Томе:

„Када су ученици међу собом говорили о том чудесном догађају да се васкрсли Господ међу њима јавио, гдје апостол Тома није био присутан, он је рекао да не може повјеровати у то док не види и док се Господа не дотакне”.

„Господ се читали смо, јавља ученицима својим други пут поново им дарујући мир, говорећи апостолу Томи да стави руке у Његове ране да се увјери и види да је он заиста васкрсли Господ рекавши му: „да не будеш више невјеран него вјеран”. А кад се Тома дотаче Христа, увјеривши се рече: „Господ мој и Бог мој”, на шта му Господ одговори: „Блажени они који не видјеше а повјероваше”, подсјетио је прота Мирчета.

Отац Мирчета је нагласио контекст и значење изговорене Христове ријечи: „Блажени они који не видјеше а повјероваше” будући да се кроз њу на директан начин афирмише слобода избора и опредјељења коју Бог оставља човјеку и људском роду по љубави Својој:

„А зашто је ова Христова ријеч тако важна? Шта она афирмише? Она афирмише слободу, да слободно вјерујемо. Дакле да вјерујемо не зато што морамо, или зато што нас неко на то тјера. Него зато што нас Бог воли, а ако нас Бог воли, како да не идемо за Њим?”

Он је у свом даљем излагању образложио да нам невјеровања Светог апостола Томе свједочи да нас Господ неће никад оставити:

„То нам свједочи Томино невјеровање, да се не треба плашити, зато што је људски некад и не вјеровати и колебати се, али, не требамо да одступамо од Господа, јер нас Господ неће никада оставити”.

Прота Мирчета је подвукао да нема те ствари, ситуације или било какве

препреке која нас може одвојити од љубави васкрслога Господа:

„Ова јеванђељска прича нам дакле говори осим тога да је Христос заиста васкрсао и то да нема препрека за Христа васкрслога, будући да једина препрека може бити да ми нећемо, зато што Господ поштује нашу слободу (избора и живљења), а поштује зато што нас воли. Дакле, ова нам јеванђелске прича говори да кад год смо спремни и отворени да Господ дође међу нас и да буде са нама, Он ће ући (у наше животе и срца) као што је ушао међу своје ученике”.

У другом дијелу свог пастирског обраћања он се осврнуо на заједницу, сабрање у Светој Литургији која нас управо чини истом оном заједницом апостола и ученика сабраних око свог учитеља и Господа Исуса Христа:

„Кад год смо сабрани на Светој Литургији ми смо сабрани као и Његови ученици и јесмо Његови ученици и Господ долази међу нас и кад год се причешћујемо васкрслим Његовим тијелом и крвљу ми се сједињујемо са васкрслим Христом, што и јесте залог и нашег сопственог васкрсења”.

Он је указао на то да наше лично васкрсење подразумијева Други долазак Господа Исуса Христа и да оно и јесте окосница наше вјере, јер наша вјера јесте вјера у васкрсење, не само Господње, већ опште које је слављење и заједница са Господом у свјетлости новог живота и царства Божијега:

„Наше сопствено васкрсење бива у тренутку када Господ дође поново, онда када ћемо славити Господа у свјетлости новог живота, царства Божијега као што га славио овако сабрани на Литургији – Господ у средини а ми око Њега, Господ као огњиште на којем се гријемо, као матица пчела која нас окупља а ми од Њега црпимо живот, свјетлост, љубав, сами се преображавајући у такве, не само по себи јер сви смо слаби, него од Господа”.

Напоследку, прота Мирчета се дотакао и вјерног свједока тврде Божије вјере у васкрслога Христа – Митрополита Амфилохија блаженог спомена, говорећи о многим и богатим плодовима његовог пастирског рада и живота у које је убројао управо трдеценијски рад храмовног хора Светог апостола Марка:

„Наш хор Светог апостола и јеванђелисте Марка који тридесет година пјева у славу Христа Васкрслога, који је обновљен и који је настао благословом блаженопочившег Митрополита Амфилохија – свједока Васкрсења Господњег. Ако има свједока Васкрсења међу нама то је наш митрополит Амфилохије који је обновио вјеру у Васкрсење, који нас је научио да се васкрсењем обнављамо,

који је саздао овај Храм Васкрсења и који је васкрсао Црну Гору и сваки крај на земаљском шару којим је ходио.

Управо један од плодова тог васкрсења је и овај хор Светог апостола и јеванђелиста Марка који чини богослужења у Саборном храму величанственим и достојанственим свједочећи радост и силу Васкрсења”.

а на челу
нгетицом

mitropolija.com